

Limburgse zaken

door **Peter Kamps**

opinieredacteur en commentator van deze krant

Ondernemen met het hart

Giel Braun (48), directeur en grootaandeelhouder van ProfCore, heeft iets met het getal zeven. Zijn bedrijf, met vestigingen in Geleen, Weert en Venray, is gebouwd op zijn bijbelse geloof in dit getal. Zo biedt hij zijn 400 werknemers zeven zekerheden, van een vast salaris tot doorgroei mogelijkheden en een prettige werksfeer. Daar staan uiteraard plichten tegenover. Geen zeven dit keer, gek genoeg, maar vijf, te beginnen met flexibiliteit en eindigend met betrouwbaarheid.

Dat oogt kinderlijk, maar Braun zweert bij deze aanpak. Hij noemt zichzelf een man van de Jip en Janneke-taal. Zijn medewerkers vragen daar ook om, legt hij uit. Het maakt zaken duidelijk. Hij heeft niks met academische praatjes, moeten we weten. Die werken niet in een bedrijf waar mensen tot en met MBO-niveau werken.

Toch is ProfCore geen patriarchaal geleid bedrijf, waar de bevelen van de baas door de gangen galmt. Resultaten worden consequent besproken, klant- en medewerkertevredenheid regelmatig gemonitord. Met de Angelsaksische manier van zaken doen, waarbij alleen de bonus van de baas en het dividend van de aandeelhouder telt, heeft Braun niks, moeten we weten.

Als je er niets in stopt, komt er ook niets uit, is zijn lijfspreuk. Investeren in mensen loont, levert werknemers met toegevoegde waarde op. Dat betaalt zich in klinkende munt terug, vertelde hij al jaren geleden. Het typeert Braun dat hij die filosofie ook in precies zeven handzame managementopdrachten heeft vertaald, die de leidraad vormen voor het dagelijkse handelen van ProfCore.

Allemaal mooi, maar de gure kou van de kredietcrisis is daarmee toch niet aan de poort van ProfCore voorbij gegaan.

Braun herinnert zich het telefoontje op 23 oktober 2008 nog precies, toen DSM hem liet weten fabrieken in Limburg stil te leggen. Het begin van een diepe cesuur in een tot dan toe regelrecht succesverhaal, dat begon toen Braun in 2006 het detacheringsbedrijf overnam. Op het hoogtepunt in 2008 werkten 500 mensen bij het bedrijf, die een omzet van 22 miljoen lieten noteren - acht miljoen meer dan in 2005. Indrukwekkende getallen, zeker.

Maar zo steil de achtbaan omhoog was gegaan, zo donderde ze na die fatale datum in oktober 2008 ook naar beneden. Eenmaal onder kon Braun de schade opmaken. De omzet kelderde in 2009 met 20 procent, de winstgevendheid met 75 procent. Werkten begin 2009 nog 500 man van ProfCore bij Limburgse bedrijven, aan het eind van het jaar waren dat er nog 400. Braun ont-kwam er zelfs niet aan 24 vaste werknemers te ontslaan. Die reorganisatie nam een half jaar in

beslag en kostte veel geld. Maar behalve dat slurp-te de ingreep ook energie. Het is gemakkelijker 150 mensen aan te nemen, dan 24 te ontslaan, weet hij sindsdien. Toch bezorgde de crisis hem niet alleen hoofdpijn. 2009 was ook een louterend jaar. De snelle groei voor die tijd had ook geleid tot scheefgroei. Opdrachten werden niet vervat in contracten; betalingstermijnen waren te ruim. Dat is nu allemaal verbeterd, meldt hij.

ProfCore is daarmee klaar voor de weg terug omhoog, is de boodschap. Het herstel lonkt, de orderportefeuille trekt weer aan. Tijd om het boek weer open te slaan op de pagina waar hij het bij het uitbreken van de crisis had dichtgeslagen: expansie. Braun wil ook in de regio Tilburg een vestiging openen. Hij heeft er rondgestruind. Zijn buikje zegt hem dat daar kansen liggen voor zijn bedrijf. Het streven is erop gericht in die regio 150 werknemers te plaatsen. Heel voorzichtig lonkt Braun ook al naar nog verder gelegen bestemmingen: Moerdijk en Rotterdam. Twee stippen aan de horizon, noemt hij ze. Leuk om te bereiken, maar geen harde doelen. Ondernemen is voor hem geen heilige plicht, maar iets wat leuk is om te doen en van binnen-uit moet komen, klinkt het zweverig.

Zo niet voor Braun. Hij wil ondernemen met het hart. Het goede verenigen met het zakelijke. Jaren geleden plukte hij al een keer 21 kansarme jongeren uit de bakken van de sociale dienst om ze in eigen bedrijf op te leiden. Van die jongeren zijn er nu nog altijd zeventien aan de slag, leerde navraag hem onlangs bij de sociale dienst. Ook nu kijkt Braun verder dan de neus van de gemiddelde ondernemer meestal lang is. Zo heeft hij samen met werkgeversclub LWV een bedrijf opgezet dat oudere werklozen via her- en bijscholing weer aan de slag probeert te krijgen. Met succes. In het eerste jaar konden op die manier 35 oudere werknemers worden herplaatst. Bij ProfCore, dat wel. Maatschappelijk engagement en eigen belang gaan bij Braun hand in hand.

Hij denkt terug aan die 56-jarige werkloze Limburgse vorkheftruckchauffeur die na 126 vergeefse sollicitatiegesprekken met zijn ziel onder de arm liep. Bij ProfCore leefde hij weer op. Braun nam hem mee naar het Eindhovense Philipsstadion om het project onder de aandacht van bobo's te brengen. Bijna had hij minister Donner zo ver om dit project landelijk in te voeren. Hij was tenminste laaiend enthousiast toen hij met werkgeversvoorman Bernard Wientjes een kijkje kwam nemen bij ProfCore. Maar daarna kwam opeens die duivelse crisis, moest Donner onverwijd voor uitslaande branden uitrukken en kon ook Braun zijn hart niet meer zo rijkelijk laten spreken, hoe graag hij dat ook had gewild.

